

zákonně vytyčené podmínky zeřízení byly smlouvou, ztiženy. Připouští se tedy i dle motivů sice ztižení převodu, vyloučení jeho jest však motivů cizí. Ježto pak, jak doloženo, řečené ustanovení společenské smlouvy příčí se zásadám § 76. zák. o společnostech s r. o., není podle § 4. odst. 2. téhož zákona právně účinným a nemůže proto exekuci na závodní podíl býti nikterak na překážku.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1919. Č. j. R I 498/19-1.

R. z. s. Dr. J. Říha.

I ve sporech o rozluku manželství židovských zříditi jest obhájce svazku manželského.

Manželé K., židovského vyznání, podali souhlasně žalobu na rozluku jich manželství podle obřadu mojžišského uzavřeného pro nepřekonatelný odpor.

Procesní soud zřídil obhájce svazku manželského. Ku stížnosti jednoho ze žalobců vrchní zemský soud usnesení to zrušil a soudu prvě stolice uložil, aby spor bez přibrání obhájce svazku manželského provedl. Procesní soud nevyčkával právní moci tohoto rozhodnutí zprostit ustanoveného obhájce svazku manželského svého úřadu a projednav spor bez něho žalobě vyhověl.

Po vynesení rozsudku podal obhájce svazku manželského v témž podání jednak dovolací stížnost do usnesení vrchního zemského soudu, jednak do usnesení soudu procesního, jímž úřadu svého byl sprostěn.

Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 27. ledna 1920 č. j. R I-27/20-1 vyhověl dovolacímu rekursu, v odpor vzaté usnesení změnil a obnovil usnesení stolice prvě z těchto důvodů:

V prvě řadě sluší rozřešiti otázku legitimace stěžovatelovy ku stížnosti, ježto on zároveň s doručením mu naříkaného rozhodnutí stolice druhé zproštěn byl úřadu obhájce svazku manželského usnesením, které rovněž běře v odpor.

Pokud usnesení, jímž stěžovatel funkce obhájce svazku manželského se zprošťuje, nenabylo práva, musí mu oprávnění ke stížnosti býti přiznáno a proto jeho revisní rekurs podrobuje se věcnému přezkoumání. — V tom směru nelze mu upříti oprávněnosti.

Mylně domnívá se rekursní soud, že dvorní dekret ze dne 13. listopadu 1816 č. 1296 sb. z. s. jest dosud v platnosti.

Jest sice pravda, že § 18. min. nař. ze dne 9. prosince 1897 č. 283 ř. z. ustanovil, že předpisy cit. dvor. dekretu nejsou dotčeny tím, že civilní řád soudní nabude moci, z toho však nikterak nezávisle se dovodit, že by zavedením nových zákonů procesních znovu obnoveny býti měly ty předpisy jeho, které byly dvor. dekr. ze dne 23. srpna 1819 č. 1595 sb. z. s. zrušeny, nýbrž jen tolik, že měly nadále platiti pokud, pokud je tento dvor. dekret zachoval. A tu ustanovil právě dvor. dekret ze dne 23. srpna 1819 č. 1595 sb. z. s. ve svém úvodu, že přibrání zástupce fiskálního úřadu nyní od platnosti min. nař. ze dne 2. října 1851 č. 251 ř. z. o přibrání zástupce svazku manželského má odpadnouti jen tehdy, bčží-li o manželstva židovská podle ustanovení §§ 133., 134. a 135. obč. z. zák., tedy o rozluku těmito zákonnými předpisy normovanou.

Tím došlo ke zrušení ustanovení dvor. dekr. ze dne 13. listopadu 1816 č. 1296 sb. z. s. o tom, že není třeba obhájce svazku manželského při manželstvech židovských ani jde-li o jejich neplatnost, naopak pro ten případ platiti mělo bezvýmínečně ustanovení nově nastoupivšího zákona, totiž dvor. dekr. ze dne 23. srpna 1819 č. 1595 sb. z. s. (§§ 14. a 17.) § 15. min. nař. ze dne 29. prosince 1897 č. 283 ř. z., odpovídající předpisu § 97. obč. zák.

Dle toho nebylo tedy před zavedením zákona ze dne 22. května 1919 č. 320 sb. z. a n. třeba přibrati obhájce svazku manželského jen v těch případech židovských manželstev, kde šlo o jejich rozluku podle §§ 133., 134. a 135. obč. z. zák., kdežto v případech týkajících se neplatnosti jich platil předpis § 97. obč. zák.

Poněvadž pak nový zákon č. 320 z r. 1919 sb. z. a n. ustanovil výslovně v § 13. posl. odst. a to všeobecně, nepřipouští žádné výjimky ohledně nekatolických manželstev, že ve sporech o rozluku má býti postupováno podle předpisů, platných o tom, jak vyšetřovati a posuzovati neplatnost manželství, zrušen tím dvor. dekr. ze dne 13. listopadu 1816 č. 1296 sb. z. s. vůbec a platí

nyní předpis § 97. obč. zák., §§ 14. a 17. dvor. dekr. ze dne 23. srpna 1819 č. 1595 sb. z. s. a § 15. min. nař. z 9. prosince 1897 č. 283 ř. z. o ustanovení obhájce manželského svazku bez výjimky v případech, kde jde o rozluku manželstev židovských a to tím spíše, že tímto zákonem novým v § 25. byla výslovně zrušena ustanovení §§ 133., 134., 135. a 136. obč. zák. a tendence jeho čelila k tomu, aby co do předpisu o sporech manželských zavedena byla jednotnost při všech vyznáních náboženských.

Mylně tedy posoudil rekursní soud případ domnívaje se, že jde-li o rozluku manželství židovského, obhájce svazku manželského zřizovati netřeba. Ustanovení jeho odpadlo by a to stejně při všech vyznáních náboženských dle odst. 2. čl. II. nař. vlády ze dne 27. června 1919 č. 362 sb. z. a n. v řízení a žádosti za rozluku dle §§ 15. a 17. shora uvedeného zákona č. 320/1919 sb. z. a n., o jakou tu však nejde. Slušelo proto důvodnému rekursu dovolacímu vyhověti a obnoviti usnesení stolice prvě.

Ježto první soud nevyčkával pravomocí rozhodnutí soudu rekursního ihned stěžovatele funkce obhájce svazku manželského zprostit, tento pak do usnesení toho rovněž si stěžuje, odstupuje se tato stížnost do usnesení první stolice podaná soudu rekursnímu, aby o ní rozhodl.

Vrchní soud jí vyhověl, usnesení ono zrušil a soudu procesnímu potřebné další zařízení podle § 527. c. ř. s. svěřil. Pozn. zas.

Soud procesní se zřetelem na vydaný již rozsudek nemůže ovšem učiniti již jiného opatření než že jedno vyhotovené jeho doručiti dá obhájci svazku manželského, aby tento podle své povinnosti z něho se odvolal. Ze staně se tak s úspěchem, jest podle vylíčeného jisto.

Dr. J. Říha.

- I. Z rozvrhové podstaty příkázati lze útraty uschovací v pořadí výsadním podle § 286. odst. 2. ex. ř. jen tehdy, tvoří-li část nákladů na dražbu.
- II. Soudní uschovatel není oprávněn k odporu při roku rozvrhovém a nepřisluší mu proto také právo ke stížnosti proti usnesení rozvrhovému.
- III. Proti srovnalým usnesením dvou stolic, jejich předmětem jest rozvrh výtěžku dražebního, docíleného za movitosti, jest dovolací stížnost nepřijatelná.
- IV. Oddělovací práva zaniká podle § 12. vyr. řádu mohou obžijnouti i po skončeném řízení vyrovnacím podle § 55. vyr. ř. byla-li výhrada taková ve vyrovnání učiněna.

K č. I. a II. — Exekuční soud příkázal z dražebního výtěžku k žádosti soudem ustanoveného uschovatele jím přihlášenou pohledávku za uschování prodaných movitostí v pořadí výsadním vzhledem k tomu, že uschování bylo povoleno všem věřitelům k jejich návrhům a též provedeno ve prospěch všech. Pohledávka schovatele na hotových výlohách a odměně poukázána byla jako první k úhradě z celého dražebního výtěžku poměrně dle výše jednotlivých podstat, ježto předměty, které byly uloženy u uschovatele, patřily do všech dílčích podstat.

Rekursní soud toto příkázání zrušil a exekučnímu soudu uložil, aby peněz příkázaných na útraty schovací znovu rozvrhl. V důvodech svých uvedl: Stížnost výtýká právem rozvrhovému usnesení, že útraty uschovací neměly býti příkázány v přednostním pořadí, neboť podle § 286. ex. ř. pořadí při rozvrhu dražebního výtěžku pořadí takového výhradně jen útraty odhadu a dražby, k nimž zajiště útraty uschování počítati nelze a to ani výkladem obdobným podle § 7. obč. zák., poněvadž ustanovení § 286. odst. 2. ex. ř. jest svou povahou rázu výjimečného, takže tu výklad analogii právě tak jako extensivní jest vyloučen. Dlužno se tedy přidržeti přesně doslova zákona. Na tom nemůže změnití něho ani okolností, že snad uschování bylo provedeno k návrhu a v zájmu všech věřitelů. — Útraty uschování jdou vždy na vrub těch, kdo je navrhli a jsou pak tyto osoby oprávněny, aby je účtovaly jako útraty řízení exekučního ve smyslu § 74. ex. ř.

Dovolacímu rekursu jednoho z vymáhajících věřitelů nejvyšší soud nevyhověl poukázav na správné důvody soudu rekursního a dodal k nim: